

[Udenrigsministeren.]

stor modsætning mellem de store og de små stater. Jeg kan nævne et eksempel. De store stater mente, at ubåde var et klart angrebsvåben, medens de mindre stater mente, at det var et fortræffeligt forsvarsvåben, og sådan ville det sikkert også gå nu.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de synspunkter, det ærede medlem fremsatte. De gik jo videre ud. Det ærede medlem bruger enhver lejlighed til også at tale om andet end det, spørgsmålet egentlig drejer sig om, men der er en sætning, jeg gerne vil have lov roligt og meget alvorligt at protestere imod. Det ærede medlem sagde, at først når man gav folk et fædreland, kunne man forlange, at de skulle forsvare det. Den sætning skulle det ærede medlem ikke have sagt. Det ærede medlem skulle ikke søge at indgive befolkningen den forestilling, at vi i Danmark ikke har et fædreland, som er værd at forsvare. Det ærede medlem dyrker jo historie, både den nyere og i særdeleshed den ældre, og det ærede medlem ved meget godt, at folks kærlighed til deres fædreland ikke er bestemt af, om det ene eller det andet forhold eksisterer, men er bestemt af dybere følelser, af andre overvejelser end de rent materielle. Man har ofte set meget fattige folk kæmpe modigt og udholdende med store ofre for det land, som, skønt det var et fattigt land, skønt det ikke kunne byde dem stor rigdom eller en tilværelse under behagelige former, alligevel var det land, der stod deres hjerte nærmest. Vi behøver ikke at gå udenfor de nordiske folks kredse for at finde et folk af denne karakter, et folk, som just i sin nationalsang har udtrykt at selv om landet er fattigt, så måtte det være, som det var, det var dog alligevel hjertelandsket frem for noget andet land. I betragtning af de vilkår, under hvilke det danske folk lever, sammenlignet med dem, hvorunder langt den overvejende del af jordens folk lever, synes jeg, at det ærede medlem ganske roligt kunne have sparet den bemærkning.

Det ærede medlem stillede et direkte spørgsmål til mig om forholdet for den sydslesvigske ungdom, hvis en tysk oprustning fandt sted. Herom vil jeg sige, at jeg helst vil være fri for i dag at udtale nogen mening om dette spørgsmål. Jeg vil kun sige til det ærede medlem, at den sag har jeg længe været i kontakt med, har jeg længe haft under overvejelse, og jeg har også haft lejlighed til i det andet høje ting at fremsætte en kort udtalelse derom. Det

er et meget vanskeligt spørgsmål at løse. Det er ikke aktuelt i øjeblikket, da man ikke ved, under hvilke former den ny tyske hær, hvis den skal opstilles, vil blive opstillet. Jeg tror, det er rigtigt ikke på forhånd at lægge sig fast på det ene eller det andet forslag, men at nøjes med at give udtryk for, at man i det mindste forstår de følelser, som kan komme frem i den anledning, og at man naturligvis gerne vil yde sit bidrag til at undersøge, om der kan findes en ordning, der kan være tilfredsstillende for disse følelser. Mere tror jeg ikke jeg vil sige i dag.

Jeg tror ikke, det nytter at optage en diskussion med det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft. Jeg har tit undret mig over det, men der er jo ting, som det desværre ikke er muligt at forstå. Nu sagde det ærede medlem vendt mod os meget hånligt og meget stærkt, at hun ikke kunne forstå, at de danske delegationer under de internationale forhandlinger, og den danske regering altid ville stå med hatten i hånden overfor De Forenede Stater og altid gav De Forenede Stater ret, altid bøjede ryggen for De Forenede Stater. At det dog aldrig nogensinde er faldet det ærede medlem ind, hvilke tanker og hvilke følelser mennesker, der hører på denne tale, må have, når man ved, at det aldrig nogensinde er hændt det ærede medlem eller noget andet af det kommunistiske partis medlemmer, at de har taget afstand fra en tøddel af det, Sovjetunionen foreslår, de standpunkter, Sovjetunionen indtager, eller de synspunkter Sovjetunionen fremlægger, aldrig nogensinde, at de altid taler og handler, som om alt, hvad Sovjetunionens repræsentanter siger er fuldstændig urokkelig sandhed, hvor ejendommeligt det end kan forekomme andre, og altid forsvarer ethvert af Sovjetunionens skridt, ethvert af dens standpunkter, også skridt og standpunkter, som er ganske i modstrid med den politik, det kommunistiske parti siges at kæmpe for her i landet. Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem, der dog skulle have meget store muligheder for at se det, aldrig nogensinde er blevet opmærksom på, hvorledes andre må tænke, når det ærede medlem fremsætter så stærke og, har jeg lov at sige, aldeles uberettigede udtalelser, som bare er et ekko af, hvad den sovjetrussiske kommunistiske propaganda giver udtryk for. Lad mig blot som et eksempel overfor det ærede medlem nævne, når det ærede medlem siger, at vi altid stemmer sammen med De Forenede Stater, altid bøjer os for De Forenede Staters krav, at det ikke er mere